

Arrest

nr. 29 079 van 25 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 16 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 februari 2009 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 17 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VARGAUWE, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn.

Op 17 augustus 1999 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 8 juni 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 7 februari 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 7 februari 2001 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 12 september 2002 bij arrest nr. 110.179 verwerpt de Raad van State het beroep.

Op 24 oktober 2002 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 6 januari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 16 november 2005 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 24 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf.

Op 12 september 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot inschrijving van een familielid van een burger van de Unie, als vader van een in België gevestigde zoon.

Op 11 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft niet bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst. De gezinsinkomsten zijn onvoldoende bewezen: wij vinden algemene jobaanbiedingen terug zonder indicatie dat iemand van de familie daarop is ingegaan en zo ja, wie. Uit de toelatingen van het stadsbestuur om straatanimatie te verzorgen, kunnen geen inkomsten afgeleid worden.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Uit de bewoording van het middel blijkt dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat voormeld artikel geschonden is daar de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft om de beslissing 'om de aanvraag tot vestiging te weigeren' en de beslissing om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, uitdrukkelijk en afdoende te motiveren terwijl artikel 62 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden. Verzoeker stelt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet derhalve een duidelijke verwijzing naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bevat en dat de motiveringswet uiteraard ook geldt in het domein van het vreemdelingenrecht. Vervolgens heeft verzoeker aan dat administratieve beslissingen in het domein van het vreemdelingenrecht dienen te voldoen aan zowel de materiële als de formele motiveringsplicht. Verzoeker geeft nog een verdere theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht in het domein van het vreemdelingenrecht.

Vooreerst wil verzoeker er op wijzen dat ten aanzien van hem twee beslissingen werden genomen door de verwerende partij, namelijk de weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij

meent dan ook dat voor beide beslissingen afzonderlijk dient voldaan te worden aan zowel de materiële als de formele motiveringsplicht. Na citering van de motivering van de bestreden beslissing, stelt verzoeker dat dient vastgesteld te worden dat de juridische grond op basis waarvan de verwerende partij de aanvraag geweigerd heeft, niet vermeld is. Verzoeker geeft aan dat de weigeringsbeslissing vermeldt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt genomen in uitvoering van artikel 51, §3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, waarna hij het voornoemde artikel citeert. Verzoeker stelt dat er geen andere juridische grond in de weigeringsbeslissing is vermeld en hij dus zelf dient te proberen uit te vinden op basis van welk wetsartikel zijn aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van een gezinslid werd geweigerd. Verzoeker vermoedt evenwel dat zijn aanvraag in de hoedanigheid van een gezinslid geweigerd werd omdat hij niet zou voldoen aan artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 alsmede aan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Ten tweede stelt verzoeker vast dat, hoewel de feitelijke motivering van de beslissing tot weigering van de aanvraag (deels) afwezig is, deze feitelijke motivering de beslissing geenszins naar recht verantwoordt: er wordt geen rekening gehouden met de concrete omstandigheden waarin hij zich bevindt, zoals daar zijn:

- het feit dat het bewijs van onvermogen in het land van herkomst een negatief bewijs is, dat voor verzoeker moeilijk te leveren is zodat hij enkel kon volstaan met zijn eigen verklaring. Verzoeker stelt dat de verwerende partij trouwens erkend heeft dat dit een probleem kan vormen en dat zij mondeling verklaard heeft daar ook rekening mee te houden zodat het bewijs van onvermogen in het land van herkomst geen absolute voorwaarde meer is en het aldus mogelijk is dat men toch een positieve beslissing krijgt zelfs wanneer men geen dergelijk bewijs kan voorleggen, als uit het geheel van het dossier blijkt dat de aanvrager recht heeft op vestiging. Verzoeker stelt dat dient vastgesteld te worden dat hij wel degelijk ten laste is van zijn zoon, dat indien hij voldoende eigen middelen zou hebben zelfs in het land van herkomst men zich dan toch kan afvragen waarom zijn zoon dan in zijn levensonderhoud voorziet.
- Het feit dat hij wel degelijk ten laste is van zijn zoon, met name dat hij wel degelijk financieel ondersteund wordt door zijn zoon. Verzoeker verwijst hier naar het feit dat hij en zijn zoon op hetzelfde adres wonen waarbij zijn zoon de huisvesting betaalt en naar het feit dat zijn zoon sporadisch gelden op de rekening van zijn vader stort.

Verzoeker is van mening dat uit de motivering van de verwerende partij blijkt dat zij hiermee geen rekening houdt en dit terwijl het wel degelijk elementen zijn die de omstandigheid dat hij ten laste is van zijn zoon aantonen. Verzoeker meent dat de weigering van de verwerende partij klaarblijkelijk tevens gesteund is op het feit dat zijn zoon over geen/onvoldoende inkomsten beschikt. Verzoeker stelt dat hij echter verschillende stukken voorlegt waaruit blijkt dat het gezin als straatmuzikanten in hun levensonderhoud voorzien. Hij is van mening dat de overweging dat uit de toelatingen tot straatanimatie geen geldinkomsten kunnen afgeleid worden, niet kan gevolgd worden: dit is het beroep van de zoon en tevens het beroep op basis waarvan de zoon zijn toelating tot vestiging als zelfstandige verkregen heeft. Verzoeker vervolgt dat hij bovendien stukken voorlegt waaruit blijkt dat zijn zoon maandelijks zo'n bedrag ad. 650 EUR (omgerekend) ontvangt uit hoofde van leefloon aan daklozen bij definitieve vestiging.

Tot slot stelt verzoeker met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, dat deze motivering volledig afwezig is. Verzoeker wijst erop dat artikel 51, §3, 3de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat de weigering tot vestiging desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Verzoeker stelt dat hij er het raden naar heeft waarom de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn geval beslist heeft om aan de weigering een bevel om het grondgebied te verlaten, gehecht heeft. Verzoeker stelt dat in het licht van de hoger uiteengezette omstandigheden toch minstens formeel diende te worden verantwoord waarom, ondanks deze omstandigheden, het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij meer bepaald diende te motiveren om welke dwingende reden, nodig in een democratische samenleving, de bestreden maatregel nodig was, gelet op de omstandigheden van het dossier. Verzoeker benadrukt dat de kern van de formele motiveringsplicht is dat de bestuurde in de akte zelf de motieven van de beslissing dient te kunnen achterhalen, zonder dat hij het administratieve dossier hoeft in te kijken. Volgens verzoeker moet de betrokken bestuurde op basis van de inhoud van die akte zelf met kennis van zaken kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de hem aanbelangende beslissing al dan niet in beroep te

komen. Verzoeker verwijst enkel in referentie naar een omzendbrief over toepassing van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker meent dat bovenstaande aantoont dat hij niet met kennis van zaken kan uitmaken of het aangewezen is om tegen de hem aanbelangende beslissing beroep aan te tekenen: verzoeker kan uit de beslissing niet op een adequate wijze afleiden of de beslissing al dan niet tijdig werd genomen. Verzoeker stelt dat hij bovendien uit de beslissing niet met zekerheid kan afleiden wat nu juist de reden is waarom aan de weigering een bevel om het grondgebied te verlaten gehecht werd.

Concluderend stelt verzoeker dat de motiveringsplicht een substantiële vormvereiste is, die volstrekt noodzakelijk is voor de geldigheid van de akte. Verzoeker meent voldoende aangetoond te hebben dat de beslissing van de verwerende partij waarbij de aanvraag tot vestiging van verzoeker geweigerd werd en waarbij aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd niet voldoet aan de materiële en/of formele motiveringsplicht welke voorgeschreven wordt door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de motiveringswet en verzoekt derhalve de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de verwerende partij van 17 maart 2009 ten aanzien van hem te vernietigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de wet van 29 juli 1991 ook geldt in het domein van (administratieve beslissingen genomen in het kader van) de Vreemdelingenwet.

Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren, is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Uit de bespreking van het middel blijkt duidelijk dat verzoeker kritiek heeft op de inhoud van de motivering, zodat hij de schending van de wet van 29 juli 1991 die betrekking heeft op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet dienstig kan invoeren.

Immers, de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS. 17 mei 2005, nr.144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschafte en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent (nu hij zelf aangeeft dat hij zijn verblijf aanvraag als familielid en de weigeringmotieven van de weigering van verblijf bekritiseert en hij verwijst naar artikel 51, §3, 3de lid van de Vreemdelingenwet, welk als juridische grondslag wordt aangeduid in de bestreden beslissing en daaruit zelf afleidt dat zijn aanvraag geweigerd werd omdat hij niet zou voldoen aan artikel 50 van het KB van 8 oktober 1981 alsmede aan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet), zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling over de vestigingsaanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de vestigingsaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

*4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, **die ten hunnen laste zijn**, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”*

Uit het bovenvermelde artikel van de Vreemdelingenwet volgt dat de bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie (zoon van Slowaakse nationaliteit) zich slechts kan voegen bij deze burger van de Unie, voor zover hij/zij ten laste is van deze burger van de Unie. Aldus vormt het kernpunt van de betwisting het gegeven of verzoeker al dan niet bewezen heeft ten laste te zijn van zoon van Slowaakse nationaliteit.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 september 2008 een aanvraag doet van een verklaring van inschrijving, als bloedverwant. Verder blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van deze aanvraag volgende stukken overmaakt: een kopie van zijn identiteitskaart, een geboorteakte van zijn zoon J.B. met apostille en vertaling, een geboorteakte van hemzelf met apostille en vertaling, een geboorteakte van zoon M.B. met apostille en vertaling alsook een overlijdensakte van mevrouw R.B. (vermoedelijk zijn echtgenote) met apostille en vertaling.

Verzoeker ontvangt een bijlage 19, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier en op de bijlage 19 wordt gepreciseerd welke documenten verzoeker nog dient over te maken binnen de drie maanden en ten laatste op 12 december 2008:

- inkomen van de zoon (loonfiches)
- bewijs van onvermogen in Slowakije
- bewijs dat hij ten laste was van de zoon gedurende 6 maanden voor de aanvraag
- ziektekostenverzekering
- bewijs niet ten laste van het OCMW

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 november 2008 onder meer volgende documenten heeft neergelegd:

- Eerlijke verklaring met legalisatie van handtekening, betreffende het niet bezitten van eigendommen in het buitenland (eensluidende vertaling)
- Verklaring door J.B. met legalisatie (eensluidende vertaling)
- Toelating tot het houden van straatanimatie + debet aan de stad Gent van 25 EUR op naam van J.B. voor november en december 2006, voor 7 januari 2007, voor juni 2007, voor augustus 2007, voor 14 januari tot 13 februari 2008, voor 10 april – 9 mei 2008, voor 10 mei – 9 juni 2008, voor 25 juni – 3 augustus 2008, voor 4 augustus – 3 september 2008, waarbij de toelating van tijd tot tijd ook geldt voor verzoeker zelf
- Toelating voor gebruik van openbare ruimte voor brengen van straatanimatie, op naam van J.B. voor de periode 25 juni 2008 tot 3 augustus 2008, waarbij de toelating ook geldt voor verzoeker zelf + document betreffende debet aan de stad Gent voor 25 EUR
- Een bewijs van storting van 25 EUR aan het stadsbestuur van Gent, als belasting op het privaat gebruik van de openbare weg gedurende de Gentse Feesten binnen de feesten perimeter, 14 juli – 23 juli 2007. Alsook hetzelfde bewijs van storting van 25 EUR aan het stadsbestuur van Gent voor de Gentse Feesten van 19 juli -28 juli 2008
- Algemene vacature-aanbiedingen van de VDAB, afgeprint op 3 november 2008 en waarvan de vacaturedata 28 oktober 2008, 29 oktober 2008 en 16 oktober 2008 betreffen
- Documenten die de opening van een blue-rekening aantonen op naam van verzoeker
- Document dat wijst op het wijzigen van de cliëntgegevens van verzoekers zoon J.B. bij Dexia-bank.
- Een stortingsbewijs van 18 november 2008 waarbij verzoekers zoon J.B. een bedrag van 490 EUR overmaakt op verzoekers rekening.
- Een document van leerpunt waaruit blijkt dat verzoeker zich inschreef voor Nederlandse taallessen en op de wachtlijst staat
- Een verklaring van 'niet steunverlening' aan verzoeker van het OCMW Gent.

De Raad merkt op dat het motief dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie daar de gezinsinkomsten onvoldoende bewezen zijn een determinerend motief is, in de zin dat het de bestreden beslissing op zichzelf kan dragen. De kritiek van verzoeker ten aanzien van het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot het niet bewezen hebben onvermogen te zijn in het land van herkomst betreft aldus een kritiek op een overtollig motief. De eventuele gegrondheid van de kritiek op een overtollig motief kan hoe dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden, zodat verzoekers kritiek aangaande het niet kunnen voorleggen van een bewijs van onvermogen niet dienstig is.

Betreffende het determinerende motief stelt de bestreden beslissing dat de gezinsinkomsten onvoldoende bewezen zijn, dat verzoeker enkel algemene jobaanbiedingen voorlegt zonder indicatie dat iemand van de familie daarop is ingegaan en zo ja, wie en dat uit de toelatingen van het stadsbestuur om straatanimatie te verzorgen, geen inkomsten kunnen worden afgeleid.

De Raad wenst nogmaals op te merken dat zij enkel bevoegd is een wettigheidstoetsing uit te voeren en hij niet vermag zijn oordeel in de plaats te stellen van het bestuur. Gezien 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht toekent aan bloedverwanten van een EU-burger die ten laste zijn van een EU-burger, dient het 'ten laste' zijn aangetoond te worden door de verzoeker en beoordeeld te worden door het bestuur. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over om te oordelen dat niet voldaan is aan de voorwaarden om een verblijf van meer dan drie maanden als een familielid van de burger van de Unie te bekomen (meer bepaald het ten laste zijn) indien de gezinsinkomsten onvoldoende bewezen zijn. Uit de stukken van administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker om inkomsten van zijn zoon (zonen) te bewijzen, enerzijds, enkel algemene jobaanbiedingen aanbrengt echter zonder indicatie dat iemand van de familie daarop is ingegaan en zo ja, wie en anderzijds, toelatingen van het stadsbestuur om straatanimatie te verzorgen, voorlegt. De Raad meent dat hieruit inderdaad geen inkomsten kunnen afgeleid worden, zodat de verwerende partij terecht kon concluderen dat de gezinsinkomsten onvoldoende bewezen zijn.

Waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk ten laste is van de zoon daar hij financieel ondersteund wordt door zijn zoon, daar hij en zijn zoon op hetzelfde adres wonen waarbij zijn zoon de huisvesting betaalt en zijn zoon sporadisch gelden op zijn rekening stort, wijst de Raad erop dat ter ondersteuning van zijn aanvraag verzoeker één overschrijving van zijn zoons rekening naar zijn rekening ter waarde van 490 EUR op datum van 18 november 2008 voorlegt, zodat de verwerende partij helemaal geen weet had van sporadische stortingen van de zoon aan de vader, zodoende dat zij hier geen rekening mee kon houden. Waar verzoeker stelt dat zij onder hetzelfde dak wonen waarbij de zoon de huisvesting betaalt, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker dit element helemaal niet aantoonde ter ondersteuning van zijn aanvraag. Verzoeker legt ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift een document 'Huurceel voor woning bestemd als hoofdverblijfplaats' op naam van zoon J.B. op datum van 29 maart 2008 voor, doch dit gegeven was de verwerende partij niet gekend bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Waar verzoeker nog stelt dat hij verschillende stukken voorlegt waaruit blijkt dat het gezin als straatmuzikanten in hun levensonderhoud voorzien, dat hij van mening is dat de overweging dat uit de toelatingen tot straatanimatie geen inkomsten kunnen afgeleid worden, niet gevolgd kan worden daar het beroep van zijn zoon tevens het beroep is op basis waarvan zijn zoon de toelating tot vestiging als zelfstandige heeft verkregen alsook dat hij bovendien stukken voorlegt waaruit blijkt dat zijn zoon maandelijks zo'n 650 EUR ontvangt uit hoofde van een leefloon aan daklozen, wijst de Raad op wat volgt. Verzoeker kan gevolgd worden dat hij stukken voorlegt waaruit blijkt dat het gezin als straatmuzikanten in eigen levensonderhoud voorziet. De Raad stelt echter vast dat uit die voorgelegde stukken ook blijkt dat verzoeker zelf optreedt als straatmuzikant en dus in feite mede in het levensonderhoud voorziet. Deze vaststelling toont des te meer aan dat verzoeker zich niet in een situatie bevindt waarin hij ten laste kan vallen van een andere persoon, nu hij zelf in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien. Overigens stelt de Raad vast dat de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stellen dat uit toelatingen tot straatanimatie geen inkomsten kunnen afgeleid worden, immers is het zo dat verzoeker op geen enkele wijze poogt aan te geven welke inkomsten en hoeveel inkomsten gegenereerd worden als straatmuzikant. Uit de toelating op zich kunnen aldus geen inkomsten afgeleid worden. Verzoekers stelling dat het beroep als straatmuzikant hem wel toelating tot

vestiging als zelfstandige bezorgde, doet geen afbreuk aan voorgaande, gezien de procedure om een toelating tot vestiging als zelfstandige een andere procedure betreft dan een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie (als bloedverwant in opgaande lijn die ten laste is) en men voor de twee procedures andere documenten dient voor te leggen. Zoals reeds gesteld, dient het ten laste zijn van een persoon (in casu verzoekers zoon) aangetoond te worden, waardoor de voornoemde persoon (EU-burger, zijnde in casu verzoekers zoon) in de mogelijkheid dient te zijn iemand ten laste te nemen en aldus zelf over voldoende inkomsten/middelen dient te beschikken. Aangaande het leefloon dat de zoon van verzoeker maandelijks ontvangt, dient er op gewezen dat ten eerste dit element pas op het ogenblik van het inleidend verzoekschrift naar voren wordt gebracht en het aldus de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden en ten tweede, dient geheel ten overvloede vastgesteld te worden dat de inkomsten van verzoekers zoon een leefloon betreffen zodat niet kan worden ingezien op welke wijze verzoeker meent over voldoende inkomsten/middelen te beschikken om een persoon ten laste te nemen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op basis van de haar gekende gegevens, correct en op een kennelijke redelijke wijze heeft geoordeeld dat de gezinsinkomsten onvoldoende bewezen zijn zodat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat in zoverre verzoeker kritiek levert op het bevel om het grondgebied te verlaten, deze niet dienstig kan gevoerd worden daar het beroep tegen voornoemd bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is. Immers een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, belet echter niet dat verzoeker onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel van 8 juni 2000. Dit bevel is ondertussen definitief geworden en kan door de verwerende partij nog steeds worden uitgevoerd. Verzoeker zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang in zoverre de vordering ook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is gericht (RvS 19 april 2007, nr. 170.162).

Het eerste en enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU